

absolut skulde gaa til en saa stor Forhøjelse, som Tilfældet er efter Forslaget.

Jeg ser med saa meget større Betænelighed derpaa, som Forslaget netop er fremkommet i et Øjeblik, hvor man med nogen Ret kan sige, at Prisen for Livsforbrødenhederne er stigende. Men saaledes er det altid her. Naar man synes, at Tendensen, Konjunkturerne gaa opad, komme disse Krav. Men naar det saa gaar nedad igen, saa have jo Embedsmændene faaet en bedre Løn, og de, der ere underkastede Konjunktursvingningerne, skulle alligevel, trods disse, betale til de andres højere Løn.

Jeg tvivler om, at det er rigtigt nu at gaa til saa store Lønforhøjelser. Jeg indrømmer, at vi nu staa paa et Højdepunkt. Skal den økonomiske Udvikling gaa fremdeles som i de sidste Aar, maa det ende med Stagnation og siden Tilbagegang. Vi have jo allerede set, at Jernbanebudgettet giver mindre i Aar. Vi her i Rigsdagen have jo set, hvorledes Statens Udgifter ere forøgede i de sidste Aar, og maa derfor være bange for, at det vil ende med, at vor finansielle Stilling bliver langt ringere. Derfor forekommer det mig, at vi skulle være meget forsigtige. Vi vide jo, hvilket Pres der er blevet lagt paa Regeringen i saa Henseende, og vi have jo desværre ogsaa set, at den har givet efter derfor. Jeg turde maaske her gøre en enkelt Undtagelse, nemlig den højtærede Landbrugsminister. Vi have ogsaa hørt, hvilket Pres der fra Socialdemokraternes Side er lagt paa ham, for at han skulde forhøje Skovarbejdernes Løn. Men den højtærede Landbrugsminister er en praktisk Mand. Han har set, at Skovarbejdernes Løn vistnok var højere end den tilsvarende i privat Virksomhed. Jeg tror, den højtærede Minister har fuldstændig Ret i den Betragtning, og at den skulde gøres gældende overalt. Vi skulde se til alle Sider, ikke blot til dem, der raabe højt og stille Krav, men ogsaa til dem, som tie stille og skulle betale derfor.

Det synes mig meget betænkeligt at gaa til saadanne Forhøjelser. Den højtærede Finansminister sagde ved Forelæggelsen, at 95 pCt. af dem, der berøres af denne Lov, havde kun en Begyndelsesløn af 1,500 Kr. og derunder. Jeg vil dog dertil bemærke, at disse Mennesker have faaet Lønningstillæg og derfor sikkert have betydeligt over 1,500 Kr. Men hvis vi vilde undersøge, hvor store Indtægter de have, som skulle svare disse Lønninger. — vi have selvfølgelig ikke

nogen Statistik derover —, kan det være, at der er omtrent lige saa mange pCt. af dem, der skulle svare disse Penge, der have mindre Indtægter end dem, der skulle have disse Penge. Gaa vi til en Forhøjelse af Lønningerne fra 1,500 Kr. til f. Eks. 1,800 Kr., ville vi ganske sikkert finde, at langt de fleste pCt. af Befolkningen, som skulle betale, komme under de 1,500 Kr., endogsaa med de Tider, vi have nu. Og hvad vil saa Følgen blive, naar vi komme til andre, daarligere Tider?

Den ærede Ordfører for Flertallet, det ærede Medlem for Rønne (Blem), lykønskede den højtærede Finansminister, fordi han var fremkommen med dette Forslag; han føjede til: fordi det var affattet saa godt og koncist, som det er. Ja, det indrømmer jeg. Hvad den højtærede Finansminister fremkommer med, er altid klart og forstaaeligt, og i den Henseende er dette ogsaa et Forslag, vi kunne lykønske ham for. Men ellers kan jeg ikke lykønske hverken den højtærede Finansminister eller det høje Ministerium, fordi det er fremkommet med dette Forslag. Det vil ikke styrke den gode Position, Ministeriet har i Befolkningen. Jeg siger det med god Villie, fordi jeg ønsker, dets politiske Løbebane maa blive saa lang som mulig. Men det er rigtigt at sige det. I Landbefolkningen er der en stedse stigende Uro paa Grund af de store Udgifter, Statskassen har paataget sig i de senere Aar til Lønninger.

Nu sagde det ærede Medlem for Nykøbing F. (Valdemar Olsen): Hvor Pengene skulle komme fra, har mindre at betyde, det er blot om at gøre, at vi faa Lovene. Ja, naar man ser saadan paa Sagen, saa er den let at komme over, men det er netop at se ensidigt paa en Sag. Naar disse Lovforslag ere kaldte demokratiske, saa tror jeg, at vi skulle tage i Betragtning, at de kunde have været mere demokratiske, hvis vi vilde se lidt længere ud, nemlig til dem, der skulle betale dem. For øvrigt mener jeg, at den højtærede Regering og det høje Ting have let ved at finde en Maalestok for vore Embeders Godhed eller Ikke-Godhed, og let ved at se, hvorvidt Embedsmændene i Sammenligning med andre Samfundsklasser ere stillede godt eller ikke godt. Vi have jo den bedste Maalestok i den ganske uforlignelige Tilstrømning, der er til Statens Embeder. Det er snart saadan, at selv de bedste Anbefalinger ingenting nytte. Ansøgningerne ligge ophobede